

Ann Jäderlund

*Vad hjälper det en människa
om hon håller rent vatten
över sig i alla sina dagar*

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-012190-7

© Ann Jäderlund 2009

Formgivning Ann Jäderlund och Nina Ulmaja

Tryck WS Bookwell, Finland 2009

Varför är vi inte i Paradiset?

*Den som stiger upp i huvudet. Rakt upp
i en av dess tunnaste kanaler. När kropparna
förintas. Den som stiger in. När man ser någon
som egentligen inte kan ge. Som inte tror. Förser
döda kroppar med matgåvor. Eller om kroppen blir
alltför smyckad. Lemlästad när den blir lemlästad.
Förintad av själva hatet. Då är ingenting av det
i det. Det som kan följa kommer att följa.
Oförändrat i sin form. Vänder sig till den
inre baksidan av huvudets ögon. Kanske för alltid igen.*

*Att säga är lite. Enformigheten
som gör en mängd av det. Går ut
genom ögonen i varje fiber. Sätter
sig emot. Som denna låga form.
Genomträngd utan att vara. Vad
något än är.*

*Urskog med en rad figurer. Vittnesbördens tält.
Varför finns det ingen förklaring? Det går aldrig
över. Det finns ingenting annat. Du kan inte
lämna din kropp.*

*Jag ser på ett blad och fäster mitt hopp
till det. Att det trots årets slut ska
hänga kvar. Om vinden ska rista till.
Och darrande inte märka. Jag ser
på det här från min plats. Har inte
alltid dess plats varit? Liknande
i sig själv? Vad hindrar mig
då. Från att för alltid
vända tillbaka. Eller
bara vända mig
om.*

*När livet går bort. Varje tungt
lastad kropp. Lös gör sig
från den faktiska kroppen.
Och går in till den andra.
Man vet inte var den
börjar. Kanske om-
fördelas den hela tiden
på samma yta. Sidovist
utan temperatur. Om ytor
ens finns. Den räddar nog
inte något. Finns inte i sig
själv. Där man är. Lindrar
inget lidande. Spårar inte
ens känslan. Finns den
ens nere i djup? Som
de är? Ens poröst?
Som sidorna
i skuggan?*

*Jaget i solen och jaget i människan.
Det sprider sig genom alla höljen.
Jag som är fylld av dem. Och av
jaget inne i hjärtat. När det är
okänt. Men hur ska det
kunna finnas
där? Utan att jag har
del i det?*

*Den som söker frid ska dra ut pilen.
En knopp betyder ingenting
för den. Då når du ingen frid. Så
är ett liv. Hur mycket du än är fäst
vid det. Eller vid världen.*

Ner i det bråda djupet. Ner för alltid. För all tid som kommer. Och kan komma. Bedövande och beviljande ner i mängden. Mängdens känsla. Att dra sig samman. Först genom mängden själv. Som den som fångas in av någon. Och sedan återkastar detta chockens mönster.

Men mitt ansikte kan du inte få se. För ingen annan kan få se det och ändå leva. Den som ser det måste dö. Och bara de som finner nåd inför dessa ögon när ögonen ser på dem blir belönade. Såväl i detta rike som i det andra. Nästkommande. Dit ingen av dem som inte här blir belönade skall finna tillträde. Ändå talar jag till dig som när den ena människan talar till den andra. Ansikte mot ansikte. Men det är bara min rygg som du kan få se.